

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών και πέμπτον ἀριθμούντες χρόνον
την κλεινήν αἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἔνταξάς τεκα
κ' ἔλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὄχι τὴ φράγκα εἶναι ἰμόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη—δέκα φράγκα και ἴστο χέρι.

Εἰς γυνῶν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπή
ὅτι κολοῦμεν σώματα «Ρωμοῦ» ἀνελλιπή
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, ἡ ὄπισος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν δὴ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομεῖαν τέλη.

Ἐνάντη Μάη κ' εἰκοτῆ
και Τούρκων ἄλλοι σθεστοί.

Εἰκοσθὺ χίλια κ' ἑκατό
και τοὺς χαμαλμπασῆδες χαριετῶ.

**Μῆδες στὰ κάψα τὰ φοικεῶδη
κα' οἱ χαμαλμπασῆδες στὸ πόδι.**

Εἶναι νεοχαμλμπασῆδες και Συνταγματικοί,
και φορτωμένοι μὲ θερμοὺς τράχουν ἰδὼ κ' ἔκατ.

Εἶναι νεοχαμλμπασῆδες μὲ πάθος ρητορείας,
και φοβερίζουν τὸν ντουζιὰ
μὲ χαμαλμπασῆδες και αχονιὰ
μαχόμενοι περὶ θεσμῶν τῆς Διτοκρατορίας.

Φιλοπέλιμος προβάλλει
και χαμαλμπασῆδες μεγάλη.
Πολιμολοχικὰ νεοσῆδες
βγαίνουν κ' οἱ χαμαλμπασῆδες,
και βαστούν τὴν χαμαλμπασῆδες
και βοοῦν τὴν ταύτην νίκαι.

Πηλαλοῦνε σὸν ἀγρίον
στῆς Σκαμπελλὰ τὰ καλυτερίσμα.
Σεφονίζου μ' ἀγρίον
γιὰ Γεμισοῦρηδες ἀνόμου,
και τὴν δόλια τὴν Ἀρμάδα
τὴν φορτώνονται στὸς ὄρους.

- Φ.— Τάμαθες λοιπὸν τὰ νέα; Περυσιότο κοκκαλιάρη
κ' οἱ χαμλμπασῆδες τῆς Πέλης σ' ἠκούσαν ἴσο ποδάρη.
- Π.— Τι πελεμακό γυακίνοι
τὶ μνημόματα κ' αὐτάτι.
Κ' οἱ χαμλμπασῆδες ἔπαινοι
τοῦ μεγάλου Γαλατὰ
φοβεροὶ τὰ δόντια τρέκουν
και τὸ σῦμπαν φοβερίζουν.

- Ἐτὸ πόδι κ' οἱ χαμλμπασῆδες... κ' αὐτοὶ λαλοῦν εὐλόγηται,
και νέας ἴσως Προσπάθειες γυνωῶν ἀνησυχίας.
- Π.— Εἶναι κ' αὐτοὶ χαμλμπασῆδες τοῦ νέου καθιστοῦτος,
ἡ τοῦ παλαιοῦ, βρε Φασουλή, τῆς ἀπολυταρχίας;

- Φ.— Εἶναι νεοχαμλμπασῆδες, ὅπου βαστούν ἴσως ὁμως
Συντάγματα και νόμους.

και την πην δια ξηρας μες'στη Σουδα, μες'στην Κρήτη,
κι'ο ντιονιες για τοτο φριττει.

Ποτον θαυμα!..τέτοιοι στόλοι
ταξειδου'στη στεριά,
και παντοφ φωνάζουν δλοι:
χαίρε συ χαμαλουριά.

Και τὸ Μεσοουχὲ τὸ μέγα, ποῦχει πρώτης πυροδόλα,
μὲ σχοινιά κι'αὐτὸ τὸ σέρνον,
κι'ἔγχα λέσσα κι'ἔγχα μέλα
μὲς'τὸ Φάλληρο τὸ φέρνον.

Δέξκ'σὸ χαμαλίκι κι'ἀθάνατος τιμή,
καὶ κάθε Μουσεζίνης ἀπάνω σὲ τζαμί
τὸ θαῦμ'αὐτὸ γεραίρει
τῆς Τουρκοχαμαλικας,
ποὺ σίγουρα θὰ φέρη
'στοὺς Μουσουλμάνους νίκας.

Τι θαύματα ἐν'οκάρεως τῶν θαλασσοῦν ἡ μάννα,
κι'αὐτὴ τοὺς φλογοδόλους
καὶ τραντακτοὺς τῆς στόλους
θὰ τοὺς φορτώση γρήγορα καὶ μὲς'σὲ ἀεροπλάνα.

Τι στόλος σπουδαῖος!
τὴ φρίκη, τὴ δέος!..
τῆς εὔγε'σὶν Πόλη.

Καθένας χαμάλης
βαστάς'ὕπὸ μάλης
κανόνι, τορπίλλη.

Σούτι!..μὴ βγάλετε μιλιὰ
'στὸν χαμάλικο θυμό...
καὶ τῆς Πόλις τὰ σκυλιὰ,
ποὺ δὲν ἔχουν μετρημά,
μὲ γαυγίσματα κι'ἔκεινα βεδαιῶνον πρὸς τοὺς ἄλλους
τοὺς κατὰ ξηρὰν θριάμβους τῆς Ἀρμάδας τῆς μεγάλης.

Τώρα ποὺ λὲς κι'οὐ Σκύλοι
τῆς Πόλις οἱ ποιηλοὶ
'γινηκαν Συναγματικοὶ,
καὶ καθεμιά των ὀλακῆ
δὲν εἶναι, Περικλέτο μου, παρὰ μεγαλυνέριον
σὲ καθεστὰς μακάριον.

Καὶ τοῦτοι τώρα πῆ
ἐπῆραν ἀνθρωπιὰ,
κι'ὄνει καθεὶς τὸ Σύνταγμα μὲ τὰ γαυγίσματά του...
γινηκανε νεοσκυλοὶ κι'αὐτοὶ τοῦ Κομητάτου,
καὶ τώρα σὰν νεοσκυλοὶ μὲ θάρρος κυνικό
ἀπὸ τὴ πλοῦτη τοῦ Χαμῆς γυρευοῦν μερδικῶ.

'Ὡ τρομάρη καὶ φωνή,
χαμαλίκια καὶ σχοινιά.
Κι'ὁ Σαφκὲτ Πασσὰς καθάλλα
σὲ χαμηλίσση γερὸ
βγάξει, Περικλή, τὸ πάλαι
μ'ἕνα μόνος τρομάρ.

Νάτο τὸ παλληκαράκι,
ποὺ εἰφήρες περιφέρει
τοὺ Συναγματος τὰ ράκη
'στῆς Ἀρβανιτιες τὰ μέρη.

Φαῖγα φαῖγα, πρὶν ἡ πάλαι
νὰ σοὺ κόψη τὴν κεφάλαι,
καὶ μὲ τούτη, στραβοκάνη,
πῶμ'ἀπέφαλον σὲ κἀνή.

Μὲ τὰς φήμας τὰς τρεχούσας 'στὴν Ἀμέλια τὸν νοῦ σας.

Π.—'Ὅμως ἀλήθεια, Φασουλῆ, σὲ τούτῃ τὴν συντέλεια
πῶς δὲν ἀφίνου νὰ παχῆθῆ; τὸν νοῦ σου 'στὴν Ἀμέλια;

Φ.—
'Ἐδὼ σὰν ἐπιολέτης βράζ' ἡ κτίσις,
ἴδω κι'Ἄνατολι χαλὰ καὶ Δύσις,
καὶ κάποιος τῆς Σταμποῦλ στραγαλατζῆς...
κι'ἕνας Κορχὸρ Ἀγὰς λεπλεπιτζῆς
λένε πῶς διακρίνωσι καὶ πάλαι
θὰ σταίλουν'σὲς Προστάτιδας μεγάλη,
κι'ἀπάνω'στὸν ἀπίστων τὰ κεφάλαι
θὰ σπάσουν τὸν ταβλά μὲ τὰ στραγάλαι.

'Ἐδὼ καὶ τῶν χαμάλῃδων τὰ σίφη
'στοὺς Ἐδρεπάλους δίνουε κολάφισμα,
καὶ τὸν Σαφκὲτ κυττάζει; τὸν ἐρίφη
νὰ μὰς κυττά μὲ μούτρα γιὰ ζουγράφισμα.

'Ἐδὼ λυσοῦν Σορτάδες διαβασμένοι
κι'ἀφίνου φιλοπόλεμη κραυγή,
καὶ λὲν γὰρ τὴν Ἀρμάδα τὴν καθήμεν
πῶς πάλι'στὸν περικότο θὰ βῆγῃ,
καὶ κῆτι περιμένεται θαυμάσιο
κι'ἀπὸ τὸ νέο κάζο τὸ θαλάσσιο.

'Ἐδὼ ποὺ λὲς ἔχασανε Παρασκευὴ καὶ Τρίτῃ
κι'ἐσῆκουσαν τὴν πράσινη σημάια τοῦ Προφήτη,
σὰν ἴθαιε πῶς τὸν Ριφάτ, Μινίστρο κανακέρη,
τὸν'πούλησαν μὲς'σὲ Φραγκιά γιὰ πρόσινο χαδῆρι.

'Ἐδὼ σπαγαῖς ἀκούονται καὶ ἔστανε μεγάλα
κι'ἔχει σεντά γιὰ πόλεμο κι'ἡ καθεμιά Τουρκάλα,
καὶ σὺμωρὲ χαμάλμπωση, μ'ἔλη σου τὴν ἀφέλια
μυλιεὶ γιὰ τὴν Ἀμέλια;

Κι'ἔγὼ σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ
τὴν ἔξφι μὲ κρέθο,
πλὴν εὐζωνάκι λιγερὸ
κυττάω καὶ τὸν'166,
ποὺ μόνω'στὸν Κομορῶσιο πιστεύει τὸν Κινέζων...
καμάρωσι τον οσορὰς κι'ἐν σὺ παικτοὺς μὴ παίζων.

'Ὁ πρῶτος καὶ καλλίτερος ζυπτάει μὲ τὴν ὀξάνη,
καὶ σὺ θαρρῆς πῶς εὐζῶνο κυττάζει; Ἀκαρονῆνα.